

Sen Tàn

Chiếc bình gương sen từ đầu năm ngoái đã ngả màu đen đất, nằm lẩn lóc trên nóc tủ từ bao tháng nay. Thế mà Thảo lại lôi nó xuống để làm chủ đề cho cuộc triển lãm sắp đến của mình.

Căn xưởng vẫn ngổn ngang màu cọ, cả những mảng tơ nhện bám vào tường, cái vách tường nứt toát nghiêng gần 15 độ. Đàn muỗi đói bay vù vù suốt cả 24 giờ trong ngày, căn xưởng vắng hơi người gần một năm nay. Thảo như một con thằn lằn lười nhác trườn lên căn gác. Thảo nhìn quanh và hiểu rằng mình cần phải làm gì, ông cầm lấy chiếc khăn lau màu xanh bạc phéch lạng lẽ lau chùi những tấm toan đã bắt đầu thâm kim vì lớp lót cầu thả. Cái nắng đã đến độ nóng làm chảy nhiều những giọt mồ hôi mằn mặn, đôi cánh tay nổi vòng những cơ bắp bù đắp sức mạnh thiếu hụt của đôi chân dường như cũng uể oải. Những tấm toan vẫn trắng tinh, Thảo dừng lại.

Không làm việc trên toan nữa, cuộn giấy đen to bản mua từ trước khi dịch Sars bắt đầu, nghĩa là trước khi Thảo có thằng con trai bé ti của mình, bồng kéo Thảo vào một cuộc tìm kiếm mới. Ông lắp đầu khoan cầm điện cho chiếc máy khoan ù ù trồn nhào mớ bột giấy dẻo kẹo với chất keo sữa. Tiếng ồn như của một căn xưởng vào lúc bận rộn nhất. Những tấm giấy đen được

cắt vuông vức trải đầy trên chiếc sàn gỗ ván ép đầy những kẽ hở được bịt lại bằng băng keo dán vội, một lớp vữa trắng xoa được phủ lên bề mặt một cách vắn vện và chủ ý, những nét cọ đậm nhạt được tung tủy bung xòe trên khuôn giấy nháy nhót nhều nhảo cả ra ngoài. Một bức, hai bức, ba bức, bốn bức... Sen oằn mình cong ử rử, sen ngo ngoe bò lẩy bẩy bên rìa giấy, phần sen như lả tả rơi đầy sàn... các tư thế của một đời sen đang sắp sửa chết được níu kéo, níu kéo và hoá thân thành biểu tượng của mùa thu, những chiếc lá sen ử màu và ngậm sương quá độ đã lam nham nám đen. Vẫn còn lẫn quất thiếu một điều gì đó, thiếu một điều gì đó...

Con đường Duy Tân vẫn nhộn rời lại vẫn yên như bao thời gian đã trôi qua vẫn nguyên cái hồn của lời hát tha thiết nhạc Trịnh, quán cà phê chị Yến vẫn như ngày Sơn còn, cây xoài đầy lá, bức tường đầy những bệt xi-măng vuông vuông phải ngھnh cao cái cổ mới thấy hết chiều cao của sự cũ kỹ dễ chịu bao trùm. Ly cà phê đen quen thuộc, những mẩu chuyện tâm phào quen thuộc, Thảo lắng nghe tiếng hót sẻ đá trong vòm bông trang cổ thụ. Những ngày bình thường trôi qua, chẳng dễ gì tìm được một điều gì lạ.

Trưa qua, vài dòng trên báo Tuổi Trẻ chấm dứt số phận của một cô bé còn trong tuổi sơ sinh, mới vài khắc giờ trôi qua, mới vừa nhìn thấy cô bé mặc chiếc tả giấy trắng ngھu ngھen thêm một chiếc đầu trên đỉnh mái tóc, rồi mọi người quyết định cắt bỏ chiếc đầu thứ hai của cô, chẳng cần biết cô bé đồng ý hay không! Thế đấy ! Làm sao mà bé có thể định đoạt nổi cuộc đời của mình, bé vừa được sinh ra, bé vừa biết hít thở khí trời, đôi mắt của bé cũng chỉ vừa kịp nhìn được xa một với tay, và có lẽ chỉ cũng vừa nhận ra được hơi mẹ, nụ cười ấm áp của mẹ. Thượng đế đã lầm lẫn khi tạo ra bé, và Ngài nhanh chóng sửa đổi sai lầm của mình bằng cách bắt lại linh hồn của bé. Thế đấy chỉ vừa mới hôm qua, mà hôm nay bé chỉ còn là một hình hài nhờ nhờ to bằng nửa cái ngón út nằm một cách khiêm tốn cuối góc báo, với

dòng chữ “ Cô bé đã không vượt qua giai đoạn hậu phẫu”. Như thế sự can thiệp của con người là một điều tốt lành hay tàn nhẫn? Đây là ranh giới của thiện thần và ác thần? Như một cánh hoa rơi, như một chiếc lá rơi... thì thôi vậy !

•

Thảo đứng ngây trước những bức tranh đang dở, vẫn chưa có gì để tiếp tục, cảm giác trơ cạn và trống rỗng. Vẫn là sự ngổn ngang đầy màu sắc và vẫn là sự chờ đợi. Mảnh nắn ngoài sân bỗng như một tấm toan trắng to dùng trải dài phẳng lì không một vết gợn, im lặng.

Thằng bé đã biết bò, nó gặm mọi thứ bằng sáu chiếc răng sữa vừa mới nhô lên tí xíu và cười nắc nẻ mỗi khi ai làm nó giật mình. Thảo vẽ cái lỗ mũi hình của nó trên một tấm toan thô chung với những nét vẽ ngộ nghĩnh của đứa cháu gái, bà Ngoại nhận ra ngay thằng bé trên tấm toan.

Chẳng còn gì ở chiếc bình sen khô quắt, tìm kiếm điều gì nơi đó? Gần như đối mặt với bức tường, đâu là bước đi tiếp theo? Cạn kiệt rồi hay sao?

Đôi mắt đỏ ngầu, cả cái cần cổ cũng đỏ màu bã trầu, mùi nước cay nồng nặc khắp nơi Thảo chan tình với đầy với tên bạn già râu tóc như trái chôm chôm đầu mùa, hấn vừa tìm được người vào vai Mặc Tử hôm qua, và cũng chính hấn vừa thấm thía cái ấm áp gia đình chẳng khác nào những hòn than, vừa sưởi ấm cho nhau vừa đốt cháy nhau đến tàn nhẫn. Thảo thấy lòng dần trải lạ lùng, cuộc đời mà, có lúc nào bằng phẳng mãi đâu.

Căn xưởng lại sáng choang ánh đèn, khói thuốc lá mù mù, vẫn là sự ngổn ngang thường trực, chẳng có thêm một bức tranh nào.

Đông đặc những gì cần phải làm, những ý tưởng gặp nhau, sự nuối tiếc vì không thể thực hiện những ý tưởng muốn làm, chất sơn mài trên gôm, những bồn tắm không chân di động, khung cửa ban công với sự rối loạn của chất liệu sắt uốn , không gian rỗng trong tranh cùng sen... Thật khó mà có thể

làm cho trọn vẹn một điều gì ra hồn. Ý tưởng mãi mãi là ý tưởng, dang dở mãi mãi là dang dở...

Thằng bé ói, thằng bé ị, thằng bé tè... và nó lười ăn. Cái máy giặt hư, cái máy sấy hư, nhang muỗi hết, tã giấy hết... NozzaJohr vừa ra một album mới với cùng ban nhạc cũ của album đầu...

Thảo lắc lư đầu, tiết tấu nhanh của điệu nhạc jazz F làm ông rơi về thời gian trống của những ngày sống độc thân trong căn nhà xưởng ngăn nắp, những buổi thức thâu đêm cùng những người bạn độc thân hát vang những khúc hát tự trào bên ly rượu mơ trong vắt màu hổ phách. Những cuộc tranh luận ý tưởng thâu đêm mà chẳng có kẻ nào đủ tiền biến những lời nói thành sự thật, mọi sự chấm dứt khi ông có một người bạn đời bên cạnh và thằng bé con ra đời.

Căn gác nóng ran vào giữa trưa rồi nguội lạnh vào buổi chiều, tiết tấu chẳng có gì thay đổi ngoại trừ thằng bé đã qua Ngoại và người đàn bà cùng đi theo nó. Những bức tranh sen tàn nằm lẫn lóc phủ bụi trên căn gác gần như mốc meo. Thảo chẳng thể tìm được lối đi của mình trong những chiếc gương sen héo. Ông cảm thấy gánh nặng của cuộc triển lãm dường như đang gác đầu lên vai ông. Một lần nữa ông thử tìm lại ý tưởng bằng các mảnh vải thô cắt xếp dán chồng lên nhau một cách dụng ý hài hòa với sự ngẫu nhiên trong va chạm. Những nếp gấp gợi không gian sâu như hút tầm mắt, những mặt phẳng thật phẳng tựa như chẳng có gì để mà chiêm nghiệm, ông bắt người xem phải vận động cùng với mình, ông không cho phép họ “ăn sẵn” khi xem tranh của ông, ngoại trừ việc tạo cho kẻ đối diện sự thư thả thanh bình. Ông cảm thấy yêu thích những bức tranh vừa thể hiện. Người đàn bà của ông vẫn chờ đợi một điều gì đó nơi ông, những bức tranh mới của ông không làm bà thỏa mãn, một chút gì đó dịu dàng, một chút gì đó trong trẻo, nhưng những

điều ấy vẫn chưa đủ, ông như người nghệ sĩ già lười nhác, ông bắt đầu dùng đến kinh nghiệm để vẽ.

•

Cuộc triển lãm vừa tan, như một giọt nước rơi vào lòng đại dương, chỉ có Thảo mới biết ông đạt đến được điều gì và chưa đạt được điều gì.

Những chiếc gương sen rụng đầy dưới gầm chiếc bàn tự chế. Hoàn tất mười hai bức tranh cho một tháng tư đầy nắng khét da. Thảo tiếp tục cuộn mình vào chiếc chăn con mèo của hãng Cara và tiếp tục sống cuộc sống của người làm nghệ thuật. Ngoài kia phố phường vẫn hoạt động theo một nhịp điệu ồn ào nhộn nhịp vốn có của nó.

Nguồn: nguoivienxu

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 24 tháng 6 năm 2005